

ΑΠΟΨΕΙΣ

Γράφει η Δέσποινα Μπαχά → despina.bahas@kosmos.com.au

Πάσχα με τα Τιμημένα Γηρατειά

ΤΟ ΠΑΝΑΝΘΡΩΠΙΝΟ μήνυμα της Αγάπης που αναδύεται λυτρωτικό –σαν Θεία πνοή –μέσα από τον κενό τάφο, έρχεται πάλι να θυμίσει στον σημερινό άνθρωπο την πραγματική έννοια της Μεγάλης Θυσίας του Σωτήρος –Χριστού, του Θεού και Ανθρώπου, που βάδισε ήρεμος, αναμάρτητος και ανυπέρβλητος στο «εκούσιο Πάθος», για να μεταλαμπαδεύσει το Φως της Αληθινής Αγάπης σε όλους τους ανθρώπους. Ας θέσουμε λοιπόν τον εαυτό μας «ενώπιον ενωπίω» για να δούμε το πόσο μετράει στη συνείδησή μας η Αληθινή Αγάπη του Χριστού προς τον πάσχοντα και αδύναμο συνάνθρωπό μας. Όταν ρώτησα την κυρά –Σταυρούλα 100 χρονών που ζει σε ένα Γηροκομείο αν «άξιζε τούτη η ζωή» το βλέμμα της σκυθρώπιασε, μου φάνηκε όχι ικανοποιημένο: «Μοναξιά κόρη μου μοναξιά, όταν ζεις μακριά από την οικογένειά σου!» Και αγκάλιασε με δάκρυα και αναφιλητά μια φωτογραφία της οικογένειάς της! Κατάλαβα, όταν φτάνει η μέρα της αλήθειας στη ζωή ενός ανθρώπου, τότε καθαρίζουν οι «αμνοί από τα ερίφια», οι ψεύτες από τους ειλικρινείς και τότε φαίνεται αν είμαστε άνθρωποι που έχουμε συνείδηση.

Ο ΛΟΓΟΣ που συνεχίζουμε αυτό το σκόλιο έχει σχέση με μια είδηση, που λέει ότι το 50% περίπου των Ηλικιωμένων, ηλικίας πάνω των 70 ετών ζουν μόνοι τους! Η Ειδησιογραφία των Εφημερίδων και οι Στατιστικές των Αρμοδίων Υπηρεσιών όταν ασχολούνται με τα άτομα της Τρίτης Ηλικίας δεν ενδιαφέρονται για τη Μοναξιά. Ασχολούνται περισσότερο με προειδοποιήσεις για το αυξημένο κόστος που θα έχουν τα διάφορα Ασφαλιστικά Ταμεία, με επισημάνσεις για τις δαπάνες που απαιτούνται για τη συνταξιοδότηση και την περίθαλψη αυτών των ανθρώπων, για τις εισογήσεις να αυξηθεί η εισφορά των εργαζομένων για το εφάπαξ τους. Αυτά λέγονται και ακούγονται συνήθως από Αρμόδια Κυβερνητικά χείλη και από τα Μέσα Ενημέρωσης, όποτε γίνεται λόγος για τους Γέροντες που πληθαίνουν. Να όμως που εκτός από τον προβληματισμό για τα οικονομικά μελλούμενα είναι αρκετοί οι Γέροντες που ζουν στα διάφορα Γηροκομεία ή ακόμη και μόνοι τους. Και τι σημαίνει «ζουν»; Παρά μόνο ο εαυτός τους σε ένα δωμάτιο άδειο, μόνοι τη νύχτα να τους πνίγουν οι σκέψεις και το παρελθόν!

Η ΜΟΝΑΞΙΑ είναι ένα από τα πολλά και μεγάλα προβλήματα που κάνει τη ζωή των Γηρατειών πιο δύσκολη και μελαγχολική. Αυτό μου έλεγε η κυρά –Σταυρούλα που ζει για κάμποσα χρόνια σε

ένα Γηροκομείο: «Τα Γηρατειά κόρη μου, είναι καλά όταν δεν γίνονται βαρετά για τους συγγενείς σου, τους δικούς σου, διαφορετικά βάρος γίνεται η ίδια η ζωή». Αν και έχει όλα τα καλούδια του Θεού, βαρετά ζει η κυρά –Σταυρούλα σε ένα Γηροκομείο της πόλης μας. Γεράζοντας ο άνθρωπος χάνει χρόνο με το χρόνο τους δικούς του, ακόμη και τα παιδιά του, που θεωρούν ότι ξεπλήρωσαν το χρέος τους βάζοντας το Γονιό στο Γηροκομείο, εγκαταλείποντάς τον μόνο και έρημο ακόμη και αυτές τις Άγιες μέρες του Πάσχα και «πάμε για διασκέδαση» χωρίς ίχνος ντροπής.

ΔΥΣΤΥΧΩΣ, δεν είναι μόνο η κυρά –Σταυρούλα που έχει για μόνη της συντροφιά το έντονο αίσθημα της Μοναξιάς. Πολλά είναι και αυτά τα Τιμημένα Γηρατειά που ζουν στα διάφορα Γηροκομεία ξεχασμένοι από τα αγαπητά δικά τους πρόσωπα, με μοναδική συντροφιά την τηλεόραση και τις μήνες. Μόνοι σε ένα άδειο από κάθε ίχνος συγγενικής συντροφιάς δωμάτιο τις Άγιες αυτές μέρες του Πάσχα να τους πνίγουν οι σκέψεις και το παρελθόν. Θα μου πείτε έτσι όπως έγινε η ζωή και οι προσωπικές σχέσεις, δεν υπάρχει χώρος στο σπίτι για τον Παππού ή τη Γιαγιά! Μπορεί και να έχουν δικίο όσοι το υποστηρίζουν. Δεν υπάρχει άλλωστε και καμιά μαγική συνταγή σε τέτοιου είδους προβλήματα. Ο καθένας με τη συνείδησή του, όπως είπαμε στην αρχή. Τα γράφουμε αυτά για να μην επαναπαυόμαστε με τη συνείδησή μας όταν στέλνουμε τον άνθρωπό μας να ζήσει τα Γηρατειά του σε ένα Γηροκομείο ξεχασμένος από τους ανθρώπους που επέζησε και πάλεψε σκληρά γ'αυτούς μια ολόκληρη ζωή, με μόνη συντροφιά τις μήνες και τα δάκρυα.

ΑΛΛΑ και το κράτος δεν έχει καρδιά και φέρεται προς τα Τιμημένα Γηρατειά σαν ψυχρός οικονομικός οργανισμός. Αυτό δείχνουν οι κανονισμοί για τα Γηροκομεία και απαιτούν ο ηλικιωμένος που έχει οποιαδήποτε περιουσία, έστω και μικρή, να πληρώνει δεκάδες χιλιάδες δολάρια σαν εγγύηση για να εισαχθεί σε ένα Γηροκομείο. Και το άκαρδο του κράτους είναι ότι η διαφορά του ποσού εγγύησης είναι ανάλογα με την περιοχή. Αν ο παππούλης θέλει βόρεια ακριβά προάστια και κτήρια και εξυπηρέτηση πολυτελείας θα σκάσει πολύ πάνω από 100 χιλιάδες δολάρια, οι δε υπόλοιποι που δεν έχουν να πληρώσουν το υπέρογκο αυτό ποσό θα είναι οι παρακατιανοί, σε φτωχές δυτικές συνοικίες και κτήρια, όπως ήταν σε όλη τους τη ζωή! Αυτοί οι κάποτε νεαροί και υγιείς μετανάστες που

τόσα πρόσφεραν στη χώρα με τη σκληρή δουλειά τους, είναι σήμερα οι ηλικιωμένοι που πρέπει να πληρώνουν εγγύηση πολλών χιλιάδων δολλαρίων για να εισαχθούν σε ένα Γηροκομείο το οποίο θα τους δώσει λίγη φροντίδα υγιεινής και κάποια αξιοπρεπή περιποίηση που τους οφείλει χωρίς πληρωμή η κοινωνία μας στη δύση της ζωής τους. Τι αγνωμοσύνη στα αλήθεια!

ΤΑ ΓΗΡΑΤΕΙΑ είναι σκληρά και δύσκολα όταν χάνονται δεσμοί στη δύση της ηλικίας ενός ανθρώπου με τους οποίους επέζησε ολόκληρες δεκαετίες και όταν το κράτος πρόνοιας δείχνει την καιιαδική νοιοτροπία αντιμετώπισης των Γερόντων της Κοινωνίας μας. Γιατί οι κανονισμοί για τα Γηροκομεία που απαιτούν από τον ηλικιωμένο με ένα κουτσοοσιπτάκι να πληρώνει δεκάδες για να μην πω εκατοντάδες χιλιάδες δολάρια σαν εγγύηση για να εισαχθεί σε ένα Γηροκομείο, άσχετα αν οι κανονισμοί αυτοί είναι αναγκαίοι ή όχι για την οικονομία της χώρας, είναι πολύ σκληροί για ένα κράτος κατεξοχή μεταναστευτικό με αυξανόμενο Γηραλέο Πληθυσμό. Τι έκανε το κράτος πρόνοιας της πλουσιοδόλλαρης Αυστραλίας γ'αυτούς τους ανήμπορους, τους ήρωες της ζωής, που αφού θυσίασαν τη ζωή τους και με τη σκληρή δουλειά τους για να καταστήσουν την Αυστραλία ένα περήφανο και ζηλευτό Έθνος της Γης; Χωρίς ίχνος ντροπής τους πέταξε με μια ψωροσύνη στο περιθώριο της εξαθλίωσης! Ω! Που είσαι Αγάπη; Γιατί μόνο η Αγάπη μας που ήδη ρέει απλόχερα τις Άγιες μέρες του Πάσχα στην Οικουμένη και η συντροφιά μας, είναι οι πραγματικές δυνάμεις που μπορούν να απαλύνουν το αίσθημα μοναξιάς των Τιμημένων Γηρατειών.

ΕΧΟΥΜΕ υπέρτατο χρέος σαν Ελληνική Παροικία να περάσουμε τις Άγιες μέρες του Πάσχα Συντροφιά με τα Τιμημένα Γηρατειά μας, σαν ένα ελάχιστο «Ευχαριστώ» που μπόρεσαν με ανυπέρβλητες θυσίες, μέσα σε ένα αλλόφυλο και διαβρωτικό περιβάλλον να στεριώσουν εδώ στη δεύτερη Πατρίδα μας το οικοδόμημα μιας μικρής Ελλάδας και να διαιωνίζεται έτσι η Ελληνικότητά μας. Όταν χαϊδέψουμε με στοργή το αδύναμο κορμί των ανήμπορων συνανθρώπων μας και ρίξουμε λίγη δροσιά της Αγάπης μας στην άνοδρη έρημο της ζωής τους, τότε μόνο θα είμαστε δέκτες της Ζώσης Αγάπης όπως τη μετέδωσε ο Χριστός με το Ύψιστο Μαρτύριό Του!

Ο 'Θησαυρός' της ελληνικής παροικίας

Ένα βιβλίο για όλη την οικογένεια

Για να αποκτήσετε το δικό σας «Παροικιακό Θησαυρό» επικοινωνήστε με την Άννα Αρσένη 0411 240 958 ή το Γιώργο Χιώτη 0413 213 377

